

TOKAIDO WEG

PROLOOG

Masamoto Tenno

Kyoto, Japan, augustus 1609

Met een schok werd Tenno wakker. Hij greep zijn zwaard. De jongen durfde nauwelijks adem te halen, hij voelde dat er iemand in zijn kamer was. Terwijl zijn ogen zich langzaam instelden op de duisternis, keek hij rond om te zien of er iets bewoog. Maar hij zag niets, alleen schaduwen binnen schaduwen, en het maanlicht dat spookachtig door de doorzichtige papieren wanden stroomde. Misschien had hij zich vergist... Maar zijn samoeraitraining fluisterde hem het tegendeel in.

Met gespitste oren probeerde hij ook maar het kleinste geluidje op te vangen, of een andere aanwijzing die wees op een indringer. Maar hij hoorde niets ongewoons. De kersenbomen in de tuin ruisten zacht als zijde toen er een briesje opstak. Daar klonk het bekende gespetter van water dat van het kleine watervalletje de visvijver in sijpelde. En vlakbij liet een krekelt zijn onophoudelijk nachtelijk getsjirp horen. De rest van het huis was in stilte gehuld.

Hij overdreef waarschijnlijk... Het was vast een of andere boze *kami*-geest die zijn dromen verstoorde, bedacht hij.

Afgelopen maand was het hele huis Masamoto in spanning geweest vanwege oorlogsgeruchten. Er was sprake van rebellen en Tenno's vader was opgeroepen om een mogelijke opstand te helpen bedwingen. De vrede die de afgelopen twaalf jaar in Japan had geheerst, werd plotseling bedreigd en de bevolking was als de dood dat er weer een oorlog zou uitbreken. Geen wonder dat hij zo gespannen was.

Tenno liet zijn waakzaamheid varen en ging weer op zijn futon liggen.

Tegelijkertijd tsjirpte de krekel iets harder en de hand van de jongen greep het gevest van zijn zwaard wat steviger vast. Zijn vader had eens gezegd: ‘Een samoerai moet altijd naar zijn intuïtie luisteren’, en zijn intuïtie liet hem weten dat er iets niet in orde was.

Hij stond op om het te onderzoeken.

Plotseling zoefde er een snel draaiende zilveren ster uit de duisternis op hem af.

Tenno wierp zich opzij, maar een seconde te laat.

Voor hij zich diep in de futon kon begraven, waar net zijn hoofd nog had gelegen, sneed de *shuriken* door zijn wang. Terwijl hij verder weg rolde, voelde hij opeens het warme bloed langs zijn gezicht omlaag sijpe-len. Toen hoorde hij hoe een tweede shuriken zich in de met *tatami's* beklede vloer boorde, en in één vloeiende beweging sprong hij overeind met zijn zwaard verdedigend voor zich.

De spookachtige gestalte die uit de schaduwen opdook was van top tot teen in het zwart gekleed.

Een ninja, de nachtelijke moordenaar!

Langzaam en beheerst trok de ninja een gemeen uitzierend zwaard uit zijn *saya*. In tegenstelling tot Tenno's lange gebogen *katana*-zwaard, was deze *tanto* kort, recht en ideaal om toe te steken. De ninja zette een onhoorbare stap naar voren en hief de tanto, als een menselijke cobra op het punt om toe te slaan.

Tenno had de aanval voorzien en zwaaide zijn zwaard omlaag, rakelings langs het lichaam van de naderende moordenaar. Behendig draaide de ninja opzij, waardoor hij het zwaard ontweek, en hij stond meteen klaar om zijwaarts tegen de borst van de jongen te trappen.

Ruggelings stortte Tenno de nacht in door de papierdunne *shoji*-deur van zijn kamer. Duizelend en happend naar adem kwam hij uitgestrekt in het midden van de binnentuin terecht.

De ninja sprong door de gescheurde opening en landde als een kat vlak voor hem.

Tenno deed een poging op te staan om zichzelf te verdedigen, maar zijn benen weigerden dienst. Ze waren gevoelloos en slap. In paniek probeerde hij te schreeuwen, om hulp te roepen, maar zijn keel was dik en opgezwollen. Het brandde als de hel en zijn kreten klonken als gesmoorde luchtstootjes.

De ninja leek even een vaag-zwaaiende gestalte te worden en ging toen op in een warreling van zwarte rook.

Het zicht van de jongen werd steeds waziger en het drong tot hem door dat de shuriken van de ninja in gif gedoopt was en dat de zilveren werpster hem nu van top tot teen verlamde. Zijn lichaam was niet opgewassen tegen deze dodelijke kracht en hij was volledig aan zijn moordenaar overgeleverd.

Verblind probeerde Tenno een geluid van de naderende ninja op te vangen, maar het enige wat hij hoorde was het *tsjirp-tsjirp* van de krekel. Het schoot hem te binnen dat zijn vader hem eens verteld had dat ninja's het geluid van insecten imiteerden om het geluid van hun eigen bewegingen te overstemmen. *Zó* was zijn moordenaar dus onopgemerkt langs de wachters gelopen!

Heel even herstelde zijn zicht zich en onder het bleke licht van de kleiner wordende maan zweefde een verhuld gezicht in zijn richting. De ninja kwam zo dichtbij dat Tenno de adem van zijn moordenaar kon ruiken, zuur en verschaald als goedkope sake. Door de spleet in de hoofdbekking van de *shinobi shozoko* zag de jongen één enkel smaragdgroen oog, dat gloeide van haat.

‘Dit is een boodschap voor je vader,’ siste de ninja.

Tenno voelde de dodelijk koude punt van de tanto tegen zijn huid, boven zijn hart.

Eén scherpe stoot en zijn hele lichaam vlamde witheet op van pijn...

Toen was het voorbij.

Masamoto Tenno was het Grote Niets binnengegaan.

I

De vuurbal

Stille Zuidzee, augustus 1611

De jongen schrok wakker.
‘Alle hens aan dek!’ schreeuwde de bootsman. ‘Dat geldt ook voor jou, Jack!’

Het verweerde gezicht van de bootsman doemde voor hem op uit de duisternis. Hij liet zich snel uit zijn hangmat vallen op het houten middendek. Hoewel Jack Fletcher pas twaalf jaar was, was hij toch vrij groot voor zijn leeftijd, en taai en gespierd door de afgelopen twee jaar op zee. Onder het piekerige, stroblonde haar dat hij van zijn moeder had geërfd, schitterden zijn azuurblauwe ogen met een volwassen vuur en vastberadenheid.

De mannen, lamgeslagen door de lange reis aan boord van de driemaster de Alexandria, maakten dat ze uit hun hangmatten kwamen en duwden hem opzij om zo snel mogelijk naar het bovendek te komen.

‘Schiet ’ns op, knul,’ snauwde de bootsman.

Toen klonk er opeens een grote knal. Er ging een schok door het schip en overal was het geluid van krakend hout te horen. Jack werd op de grond gesmeten. De kleine olielamp, die aan de balk hing waaraan de sloep bevestigd was, bungelde woest heen en weer. De vlam ging bijna uit.

Jack rolde tegen een stapel lege vaten, waardoor ze over de gebogen vloerdelen tolden. Hij probeerde weer overeind te krabbelen, terwijl de geteisterde en uitgehongerde bemanningsleden langs hem stommelden. Toen werd hij door een grote hand in z’n kraag gegrepen en weer op zijn voeten gezet.

Het was Ginsel.

De kleine dikke Hollander grijsde, waardoor zijn gebroken tanden te zien waren. Hij had wel wat weg van een grote witte haai. Ondanks zijn afschrikwekkende uiterlijk was hij altijd aardig geweest voor Jack.

‘Deze storm neemt ons te grazen!’ riep hij. ‘Het is alsof de duivel ons komt halen! Ik zou als de gesmeerde bliksem naar de voorsteven gaan, voordat de Boots je laat kielhalen.’

Jack rende achter de rest van de bemanning aan, het dektrapje op, de loeiende storm in. Het gevloek van de mannen werd meteen overstemd door de meedogenloze, bulderende wind die door de tuigage raasde. Dreigende zwarte wolken jaagden langs de hemel.

De schrale geur van zeezout sneed door Jacks neus en de ijskoude regen sloeg als duizenden kleine naaldjes in zijn gezicht. Maar voordat het goed en wel tot hem doordrong, werd het schip door een monstergolf overspoeld.

Het zeewater kolkte en schuimde over het dek en Jack werd drijfnat. Het water liep weer weg door de spuigaten, maar voor hij op adem kon komen, kwam er al een tweede golf. Deze was nog groter dan de eerste. Hij werd tegen het dek geslagen en kon nog maar net de reling grijpen om niet overboord te spoelen.

Een bliksemschicht schoot door de wolken en sloeg met grof geweld in in de grote mast. Heel even was het hele schip gehuld in een spookachtig licht.

De bemanningsleden van de driemaster vochten voor hun leven. In de nok van de ra leverden matrozen strijd met de wind om het grootzeil te strijken voor het aan flarden gescheurd zou worden of – erger nog – het hele schip zou laten kapseizen.

Op het achterdek worstelde de derde stuurman, een boom van een kerel met vuurrood haar, om controle over het roer te houden. Naast hem stond kapitein Wallace, een indrukwekkende figuur, die schreeuwend commando's gaf. Tevergeefs, want de wind overstemde zijn woorden. Behalve hen stond er nog een man op het achterdek: een lange zeebonk die zijn donkerbruine haar in een staart had gebonden. Het was Jacks vader, John Fletcher, opperstuurman van de Alexandria, die de leiding had over de te varen koers. Hij staarde naar de horizon alsof hij door de storm heen kon kijken naar de veilige kusten daarachter.

‘Hé, jullie!’ schreeuwde de bootsman naar Jack, Ginsel en twee anderen. ‘Klim als de donder in 't want om het bramzeil te strijken. Nu meteen!’

Ze renden zonder een tel te verliezen naar de voorsteven, maar toen ze zich over het hoofddek naar de fokkenmast haastten, viel er plotseling een vuurbal uit de lucht, hij ging recht op Jack af.

‘Kijk uit!’ hoorde hij nog.

Jack dook opzij. Hij voelde de gloed van hete lucht en hoorde een schrill geluid toen de vuurbal rakelings langs hem heen suisde. Met een plof kwam hij op het dek terecht. Het geluid van de inslag leek echter niet op het geluid van een kanonskogel. Dát geluid, van ijzer dat hout vermorzelt, herkende hij uit duizenden. Dit was eerder een doffe klap, zoals een baal zeildoek die op het dek gesmeten wordt. Vol ongeloof keek Jack naar wat er aan zijn voeten lag.

Het was geen vuurbal geweest.

Het was het brandende lichaam van een van de bemanningsleden die door de bliksem was getroffen.

Jack stond aan het dek genageld, en voelde een misselijkheid opkomen. De folterende pijn die de dode man had ondergaan, stond op zijn gezicht geëtst. Maar het vuur had de man zo misvormd dat Jack hem niet eens herkende.

‘God zij ons genadig,’ zei Ginsel. ‘Er is geen plaats meer voor ons in de hemel!’ Maar voor hij verder kon uitweiden was het lichaam al weggespoeld in zee.

‘Jack, hou je kop erbij!’ riep Ginsel nu. Hij zag hoe de jongen overmand raakte door angst. Hij greep Jacks arm en probeerde hem naar de voorsteven te trekken, maar Jack leek vergroeid met het dek. De geur van verkoold vlees hing nog steeds in de lucht.

Het was niet de eerste keer dat Jack een dode had gezien op deze reis en het zou ook zeker niet de laatste zijn. Zijn vader had hem vooraf al gewaarschuwd dat hun reis over de Atlantische en de Stille Oceaan vol gevaren zou zijn. Hij had mannen zien sterven aan koudvuur, schurft, tropenkoorts, messteken en kanoninslag. Maar hoe vaak je de dood ook in de ogen keek, het wende nooit.

‘Kom op, Jack!’

‘Ik heb voor hem gebeden,’ zei Jack. Hij wist dat Ginsel en de mannen

hem nodig hadden, maar de drang om bij zijn vader te zijn was sterker.

‘Waar dacht jij naartoe te gaan?’ riep Ginsel toen Jack naar het halfdek rende. ‘Hier blijven!’

Maar Jack luisterde niet. Hij baande zich een weg door de storm om bij zijn vader te komen. Net toen hij bij de bezaansmast aankwam, sloeg er opnieuw een enorme golf over het dek. Jack werd omvergespoeld en knalde tegen de reling. Toen helde het schip naar één kant en gleed hij overboord, het kolkende, zwarte zeewater tegemoet.

2

Mastaapje

Jack bereidde zich voor op de laatste klap voordat de zee hem zou verzwelgen, maar zijn lichaam werd onverwacht omhooggehesen en plotseling hing hij met zijn bovenlichaam over de rand van het schip, met de woeste golven van de oceaan klotsend onder zich.

Hij keek op en zag een getatoeëerde arm die hem stevig bij zijn pols vasthield.

‘Kop op, jong, ik heb je!’ gromde zijn redder, terwijl er een golf omhoog sloeg die Jack dreigde te grijpen en weer de diepte in dreigde te trekken. Het anker dat op de onderarm van de man was getatoeëerd leek te verbuigen doordat hij kracht zette en Jacks arm werd haast uit de kom getrokken toen de bootsman hem weer aan boord hees.

Als een hoopje ellende zakte Jack aan ’s mans voeten ineen, mondenvol zeewater uitkotsend.

‘Je redt het wel. Net zo’n geboren zeeman als je vader, al ben je wat meer verzopen dan hij,’ zei de bootsman met een grijns. ‘En kom nou maar op, jong! Waar was je nou in godsnaam mee bezig?’

‘Ik moest... een boodschap aan mijn vader brengen, Boots.’

‘Dat was niet wat ik gezegd had. Ik zei dat je aan dek moest blijven,’ beet de bootsman hem toe. ‘Je mag dan het zoontje van de opperstuurman zijn, maar daarmee ontkom je echt niet aan een pak slaag wegens het negeren van een bevel! En nou snel naar de fokkenmast om dat bovenste bramzeil los te maken of ik laat je de kat voelen!’

‘Ja, Boots, God zegene u, Boots,’ mompelde Jack en hij haastte zich weer naar de voorsteven, want hij wist dat een afranseling met de katmet-negen-staarten geen loze dreiging was. Andere zeelui hadden er-

vanlangs gekregen voor heel wat minder zware vergrijpen dan ongehoorzaamheid.

Toch aarzelde Jack toen hij de boeg bereikte. De fokkenmast was hoger dan een kerktoeren en zwiepte wild heen en weer in de storm. Jacks vingers, die gevoelloos waren van de kou, voelden het touwwerk nauwelijks. Zijn doorweekte kleren hinderden hem en hingen zwaar om zijn lijf. Het probleem was dat hoe langer hij draalde, hoe kouder hij het zou krijgen, en spoedig zouden zijn ledematen te stijf zijn om ook maar een stap omhoog te komen.

Kom op, dacht hij, je bent dapper genoeg.

Maar in zijn hart wist hij dat hij dat niet was. Diep vanbinnen was hij doodsbang. Gedurende de lange reis van Engeland naar de Specerijeneilanden, had hij de reputatie gekregen een van de beste mastaapjes te zijn. Maar zijn behendigheid om in het want te klauteren en op grote hoogte de zeilen te repareren of in de knoop geraakte touwen uit elkaar te halen, was niet te danken aan zijn zelfvertrouwen of talent, nee, die kwam voort uit pure angst.

Jack richtte zijn blik omhoog. De hemel kolkte razend rond en donkere donderwolken trokken aan de bleke maan voorbij. In het halfduister kon hij Ginsel en de rest van de bemanning in het want maar net onderscheiden. De mast slingerde zo woest dat de mannen heen en weer zwaaiden als appeltjes die uit een boom geschud werden.

‘Wees niet bevreesd voor de stormen van het leven.’ Dat had zijn vader gezegd die eerste dag dat Jack de opdracht had gekregen naar het kraaiennest te klimmen. ‘We moeten allemaal leren ons schip te laten varen, wat voor weer het ook is.’

Jack zou nooit vergeten hoe hij alle nieuwe scheepsjongens de angst-aan jagende klim had zien wagen. Zonder uitzondering waren ze ofwel verward van angst of hadden ze de zeelieden schuin onder zich ondergekotst. Toen Jack eindelijk aan de beurt was, was de wind zo aangewakkerd dat het touwwerk net zo ratelde als zijn eigen knieën.

Jack had naar zijn vader gekeken, die hem bemoedigend en liefdevol in de schouders had geknepen. ‘Ik geloof in je, jongen. Je kunt het.’

Overtuigd van zijn vaders vertrouwen in hem, was Jack in de touwen gesprongen en hij had niet naar beneden gekeken tot hij zich over de rand getrokken had en veilig en wel in het kraaiennest zat. Uitgeput

maar opgetogen had Jack triomfantelijk naar zijn vader geschreeuwd, die als een mier op het verre dek onder hem stond. Angst had Jack naar de top gedreven. Maar afdalen bleek een heel ander verhaal...

Jack greep zich vast aan de touwen rond de mast en trok zichzelf omhoog. Al snel verviel hij in het bekende ritme, en het gemak van die gewoonte gaf hem weer wat vertrouwen. Hand over hand won hij snel aan hoogte, tot hij de witte schuimkoppen die tegen het schip aansloegen kon zien. Maar hun dreiging deed er niet meer toe. Het was die niet-aflattende wind. Hevige windstoten deden hun uiterste best om Jack de nacht in te trekken, maar intuïtief zette hij zich schrap terwijl hij hoger en hoger krom. En vrij snel stond hij naast Ginsel op de nok van de middenra.

‘Jack!’ schreeuwde Ginsel, die er uitgeput bij stond, met holle, bloeddoorlopen ogen. ‘Een van de zeilvallen zit in de war. Het zeil kan zo niet naar beneden. Je moet naar boven klimmen om het uit de knoop te halen.’

Jack keek omhoog en zag een dik zeiltouw vastzitten in de tuigage van het bovenbramzeil; het takelblok zwaaide vervaarlijk alle kanten op.

‘Dat meen je niet! Waarom moet ik dat doen? Kan een van de anderen dat niet?’ riep Jack uit, en hij knikte naar de twee verstijfde matrozen die zich angstig vastklemden aan de andere kant van de ra.

‘Ik wilde het je vriend Christiaan al vragen,’ antwoordde Ginsel, met een blik op een tengere Hollandse knaap, die even oud was als Jack en wiens muizen oogjes vol angst stonden. ‘Maar hij is geen Jack Fletcher. Je bent de beste mastaap die we hebben.’

‘Maar dat is zelfmoord...’ protesteerde Jack.

‘Dat is een reis om de wereld ook, maar we leven nog steeds!’ antwoordde Ginsel, en hij probeerde geruststellend te glimlachen, maar door zijn scherpe haaiantanden had hij meer weg van een gevaarlijke gek. ‘Zonder dat topzeil kan de kapitein dit schip niet van de ondergang redden. Het moet omlaag en jij bent de beste klauteraar hier aan boord.’

‘Oké,’ zei Jack zuchtend toen hij beseftte dat hij weinig keus had. ‘Maar jij vangt me op als ik val!’

‘Geloof me, broertje, ik wil je nog lang niet kwijt. Bind dit touw om je middel. Ik hou het andere eind vast. Neem mijn mes ook maar mee. Kap het zeilval los.’

Jack maakte het veiligheidstouw vast en klemde het ruw gewette lem-

met tussen zijn tanden. Toen klom hij langs de mast naar de bovenste ra. Met behulp van de weinige tuigage trok hij zich, zittend op het rondhout, naar het verstrengelde zeilval.

Het ging tergend langzaam vanwege de wind die met duizend onzichtbare handen aan hem rukte. Hij keek even snel omlaag en dacht zijn vader te zien, diep beneden hem op het halfdek. Eén tel leek zijn vader te zwaaien.

‘Kijk uuit!’ schreeuwde Ginsel.

Jack draaide zich om en zag het loshangende takelblok voortgestuwd door de storm recht op zich afkomen. Hij wierp zichzelf opzij en wist het blok te ontwijken, maar hij verloor zijn greep en gleed weg van het rondhout.

In zijn val greep Jack naar de tuigage en kreeg een loshangend zeilval te pakken. Zijn handen gleden schurend langs het touw en de ruwe hennep sneed diep in zijn handpalmen. Ondanks de brandende pijn wist hij het touw toch vast te houden.

Daar hing hij, vliegend op de wind.

De zee, het schip, het zeil, de lucht: alles wentelde om hem heen.

‘Kalm maar! Ik heb je!’ brulde Ginsel boven het geraas van de storm uit.

Hij trok aan het veiligheidstouw dat over de bovenste ra geslagen was en haalde Jack zo op.

Jack stak zijn armen uit, gooide één been over het rondhout en kwam zo weer schrijlings te zitten. Het duurde even voordat hij op adem was gekomen, hijgend tussen zijn tanden, waartussen hij nog steeds Ginsels mes geklemd hield.

Toen de verschroeiende pijn in zijn handen een beetje was weggetrokken, begon Jack aan het vervolg van zijn moeizame tocht over de ra. Ten slotte was het verwarde zeilval nog maar centimeters van zijn gezicht verwijderd. Hij nam het mes uit zijn mond en begon in te hakken op het doorweekte touw. Maar het mes bleek niet scherp genoeg. Hij moest zijn uiterste best doen om de vezels uiteen te rijten. Zijn vingers waren tot op het bot bevroren en met zijn bebloede, glibberige handpalmen was het moeilijk om het mes vast te houden. Een sterke windvlaag duwde hem opzij en in een poging weer rechtop te komen, gleed het mes uit zijn hand. Het verdween in de storm.

‘Nee!’ gilte Jack, terwijl hij zich zonder succes uitstreckte.

Ontredderd boog hij zich weer naar Ginsel. ‘Pas het halve touw is door. Wat moet ik nu?’

Ginsel, die zijn reddingslijn nog steeds in de hand had, wenkte hem terug te komen, maar een tweede windvlaag sloeg met zo’n klap tegen Jack aan dat hij zou zweren dat het schip aan de grond was gelopen. De mast trilde in zijn voegen en het topzeil trok met volle kracht aan het zeilval. Verzwakt door Jacks verwoede gehak van even ervoor, knapte het als een kippenbotje. Het canvas ontvouwde zich en met een gigantische klap ving het de wind.

Het schip schoot vooruit.

Toen de Alexandria op de wind keerde en de golven het dek niet meer konden teisteren, begon de bemanning luid te juichen. Ook Jack vrolijkte meteen op door deze onverwachte wending.

Maar zijn vreugde was van korte duur.

Het zeil had in zijn val het takelblok tegen de mast klem getrokken. Het was nu losgeschoten en dreigde boven op Jack te vallen, maar hij kon nergens heen om het projectiel te ontwijken.

‘SPRING!’ gilte Ginsel.